

Johannes 14: 6 t/m 18

Jezus zei: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door mij. Als jullie mij kennen zullen jullie ook mijn Vader kennen, en vanaf nu kennen jullie hem, want jullie hebben hem zelf gezien.' Daarop zei Filippus: 'Laat ons de Vader zien, Heer, meer verlangen we niet.' Jezus zei: 'Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je me niet, Filippus? Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Waarom vraag je dan om de Vader te mogen zien? Geloof je niet dat ik in de Vader ben en dat de Vader in mij is? Ik spreek niet namens mezelf als ik tegen jullie spreek, maar de Vader die in mij blijft, doet zijn werk door mij. Geloof me: ik ben in de Vader en de Vader is in mij. Als je mij niet gelooft, geloof het dan om wat hij doet. Waarachtig, ik verzeker jullie: wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat, ik ga immers naar de Vader. En wat jullie dan in mijn naam vragen, dat zal ik doen, zodat door de Zoon de grootheid van de Vader zichtbaar wordt. Wanneer je iets in mijn naam vraagt, zal ik het doen. Als je mij liefhebt, houd je dan aan mijn geboden. Dan zal ik de Vader vragen jullie een andere pleitbezorger te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de waarheid. De wereld kan hem niet ontvangen, want ze ziet hem niet en kent hem niet. Jullie kennen hem wel, want hij woont in jullie en zal in jullie blijven. Ik laat jullie niet als wezen achter, ik kom bij jullie terug.

Johannes 17: 6 t/m 11

Jezus bidt tot God en zegt :

Ik heb aan de mensen die u mij uit de wereld gegeven hebt uw naam bekendgemaakt.

Zij waren van u, maar u hebt hen aan mij gegeven.

Ze hebben uw woord bewaard, en nu begrijpen ze dat alles wat u mij hebt gegeven, van u komt.

Ik heb de woorden die ik van u ontvangen heb aan hen doorgegeven,

zij hebben ze aanvaard

en nu weten ze echt dat ik van u gekomen ben,

en ze geloven dat u mij hebt gezonden. Ik bid voor hen.

Ik bid niet voor de wereld, maar voor de mensen die u mij hebt gegeven, omdat zij van u zijn

– alles wat van mij is, is van u, en alles wat van u is, is van mij –

en omdat in hen mijn grootheid zichtbaar geworden is.

Ik ben al niet meer in de wereld, ik ga naar u toe,

maar zij blijven wel in de wereld. Heilige Vader, bewaar hen door uw naam,

de naam die u ook aan mij gegeven hebt, zodat zij één zijn, zoals wij één zijn.

overdenking

Wanneer iemand zich verweesd voelt, wat betekent dat?

Als je je verweesd voelt, vermoed ik dat je je losgelaten voelt

Dat je even (of voor langere tijd) niet meer weet waar je houvast is, of je ijkpunt,

dat degene die jou liefhad en die jij lief hebt weg is en dat je denkt::

Hoe moet ik nou verder?

Wie houdt mij vast, wie zegt mij wat ik moet doen?

Wie wijst mij de weg? waar is die weg eigenlijk? Is er nog wel een weg?

Wees ben je, als je geen vader en moeder meer hebt.

Wanneer je op jonge leeftijd je vader en/of moeder verliest, dan is dat heel erg,

maar het voelt, denk ik, net zo verweesd, wanneer je al volwassen bent

en dan je ouders of één van je ouders verliest.

- *als het goed is* -, is dat- iemand die heel belangrijk voor je is geweest,

die je gekoesterd heeft en opgevoed, die je dingen heeft meegegeven voor het leven.

Iemand die er altijd voor je was.

En dan valt zo iemand weg,

opgenomen in Gods heerlijkheid, ten eeuwigen leven, zeggen we, geloven we.

Dat is mooi en troostvol, maar.....jij moet verder...

Misschien sta je dan net zo als Jezus' leerlingen naar de hemel te staren en val je stil.....
je denkt: *Hoe nu verder? Wat moet ik nu?*

Je voelt je als een klein kind dat achtergelaten is in een grote ruimte waar je de weg niet kent.
Hulpeloos ben je zonder de steun van die ander.

Soms blijven mensen daar lang in rondlopen,
treurend en op zoek naar degene die ze zo missen.
Eindeloos verdrietig is dat, omdat ze niet onder ogen willen (of kunnen) zien dat hun geliefde
mens echt weg is.

Het kan ook zijn dat in hun verdriet en verlatenheid langzaam iets groeit van volwassenheid.
Van een besef dat **zij** nu een nieuwe generatie zijn.

Ja, inderdaad, zonder vader/moeder en dat is triest, maar **wel** met iets van:
nu moet ik verder, nu wil ik verder, want staren op wat vroeger was is ook geen leven.

Maar ik doe dat niet zonder degene die is weggefallen, want die blijft bij mij,
die is immers zo verbonden met mij... niet lijfelijk meer, maar in de Geest.

Herkenbaar toch?

Je hoort zijn of haar woorden nog, je gaat terug naar situaties waarin hij of zij nog bij je was en je
weet: op die manier kan ik verder.

Zo'n sterke band is er tussen jou en degene die is weggenomen.

Je hoort zijn/haar stem nog in je hoofd en zo wil je verder.

Jezus' leerlingen en ook de jonge gemeente voor wie Johannes schrijft, hebben zich zo gevoeld.
Hun leermeester, met wie ze zo'n innige band hadden is weg.

Maar is nu alles weg, omdat Hij zelf niet meer aanwezig is?

Wij, eveneens volgelingen, leerlingen van Jezus, eeuwen later, leven feitelijk zonder de zichtbare
aanwezigheid van de Heer.

Ook wij zijn als het ware nu volwassen geworden en moeten zelf onze weg zoeken, zonder de
lichamelijke aanwezigheid van Jezus.

Toch zit Hij in ons vlees en bloed... er is een verbondenheid.

Wij zijn zelf Zijn lichaam.

Wij moeten nu leven, met wat hij ons heeft doorgegeven.

(in beeldtaal: als je me zoekt, ik ben in de wolken.....jullie zijn mijn lichaam met het hoofd in de
wolken, opgewekt, kijk omhoog)

Het is moeilijk om een band te hebben met iemand die je niet lijfelijk hebt gekend.

Toch zijn er mensen die Jezus' aanwezigheid nog altijd beleven.

Ze ervaren Hem als een nabije vriend,
als leraar en meester, als kracht- of inspiratiebron.

Of als voorbeeld.

Ze voelen zich nauw met Hem verbonden. En met God.

En daardoor kijken ze met Zijn ogen naar zichzelf en naar hun omgeving, of de wereld en
proberen ze in Zijn Geest te leven.

Zij weten ook dat de liefde van God voor mensen door Hem is uitgebeeld en gedaan.

Daarom geloven ze ook dat Hij van God komt, omdat Hij *sprekend* zijn Vader is.

Er is een innige band tussen die twee en in die band weten zij zich opgenomen.

Een wezenlijke verbondenheid.....

Verbondenheid associeer ik met de gelezen woorden: **Jezus bidt dat wij één zijn.**

Ik moet denken aan de verbondenheid die ontstaat,
wanneer iemand die je dierbaar was, je is ontvallen.

Juist hierdoor voel je opeens meer met elkaar verbonden dan anders

Het is net alsof er op dat moment allerlei muurtjes wegvallen, even gaat het om wat echt belangrijk is.

Liefde en nabijheid, betrokkenheid, delen in verdriet.

Maar ook de andere kant, delen in vreugde:

bijv. wanneer iemand voor een spannende operatie staat.

Welke kant gaat het op....? Zou het goed gaan?... en de operatie lukt!

Dan deel je in de vreugde en voel je je samen verbonden met diegene. Samen één.....

'Ik bid u dat zij één zijn, zoals wij', vraagt Jezus aan God

en dat bidt hij over ons, zijn geliefde mensen.

Hij bidt niet voor eenheid, maar voor betrokkenheid, voor gem-**een**-schap onderling (daar zit nl. ook het woord **één** in opgesloten.)

Dat wij iets **gemeen** hebben, dat wij dingen, ervaringen, geloof **delen** met elkaar.

Dat is niet dat wij een zijn in hetzelfde zeggen en denken.

Daarvoor zijn we allemaal unieke, en dus verschillende mensen, veelkleurig en veelsoortig, geen één gelijk.

Maar het is wel zo dat, wanneer je samen met anderen belangrijke ervaringen, gevoelens of ook jouw persoonlijk geloof kunt delen, dat je dan **één** voelt.

In je verdriet weet je je verbonden met mensen die nabij zijn en ook verdrietig zijn of je bent blij met degene die blij is.

In plaats van **een-zaamheid** ontstaat er dan **ge-meen-zaamheid**. (een gemeente!)

Jezus bidt dat zijn mensen, zijn volgelingen, deze gemeenzaamheid onderhouden, dat ze ook zonder Hem samen één blijven.

Zolang Hij bij hen was, heeft Hij hen bewaard en hen behoed.

Nu moeten zij dat in Zijn geest over elkaar doen:

Mensen bewaren en over hen waken, hen behoeden en hooghouden en nooit laten vallen, want iedereen is waardevol.

Met andere woorden: de **geboden** bewaren, want dat zijn **richtlijnen** die gegeven zijn om naar elkaar om te zien en met elkaar samen te leven in vrede.

Aandacht hebben voor mensen, dieren, planten en die aandacht onderhouden.....

Elkaar respecteren, liefde hebben voor de mens die naast je is.

Liefde niet bedoeld als dat fijne warme gevoel, maar als daadwerkelijke betrokkenheid op elkaar

Dat weet u zelf ook wel. In een huwelijk of welke andere relatie dan ook (familie, vrienden) is het heus niet zo dat je elkaar altijd voortdurend aardig vindt – het kan soms flink knallen.

Je kunt elkaar lelijk in de weg zitten, maar liefde is: je laat elkaar niet vallen.

Je blijft op elkaar betrokken. Je komt weer bij elkaar uit en zo kom je er ook uit... hopelijk.

Van Jezus is de uitspraak: heb je vijanden lief. Dat gaat nog wat verder.

Dat kun je haast niet begrijpen. Mij hielp dit onderscheid:

Jezus leert ons onze vijanden **lief te hebben**.

Hij zegt **niet dat we ze aardig moeten vinden**.

Dat is precies het verschil.

Liefde, de romantische gevoelsliefde, **die** hebben we voor wie we aardig vinden.

En als we de ander niet meer aardig vinden, dan is de aardigheid eraf. (*eros en philia*)

Maar **liefde in christelijke zin**, dat heeft met **betrokkenheid** en **verantwoordelijkheid** te maken, je zou het juist een hele nuchtere relatie met anderen kunnen noemen.

Niks romantisch aan, maar gewoon de relatie met de ander waarbij je het goede voor die ander op het oog hebt, wie het ook is. (*agapè*)

Maar goed, het blijft lastig, als die ander je niet aanstaat, niet je vriend is, of je vijand
Dit 180 graden andersom denken van Jezus gaat ons niet vanzelf af, mij in ieder geval niet
Daarom moet ik, moeten wij, daartoe telkens weer worden opgeroepen.

Met bijbelse woorden:

Daartoe moeten wij Gods Aangezicht zoeken, hier, samen in een kerk,
of in een gespreksgroep of door persoonlijke bezinning of gebed.

Want aandacht houden voor God.. maakt dat wij aandacht voor elkaar houden.

Immers,

wie oprecht bidt om licht en warmte in het leven van zijn naaste, zal zelf licht en warmte zijn.

Wie bidt om nabijheid voor een medemens, zal zelf nabij zijn.

.....

Verdoofd, verweesd, intens verdrietig ben je, wanneer iemand je ontvalt.

Op jezelf teruggeworpen.

Het heeft geen zin meer, die Godvergeten wereld, mijn leven....wat zal ik nog?

Hoe moet ik nu verder?

Maar dan ineens kan het gebeuren dat er iets in je gaat waaien,

iets dat doorbreekt in je ziel.

Er is een stem (God mag weten waar vandaan) die je zegt: *Nee, zo niet, zo ben je niet bedoeld!!*

En er wordt opnieuw iets van levensgeest in je geblazen.

Gods eigen adem., zo geloof ikDe Geest die ook in Jezus was.

Het is een adem die niet opgeeft wanneer het licht verduisterd wordt,

wanneer de dood je bedreigt of het leven kapot maakt.

Het is de langste adem die het uithoudt voorbij alle kwaad, en nood en dood

Dat geloof ik en ik heb anderen nodig om dat geloof te delen en eruit te leven.

U toch ook?

In de kring van saam-horigheid, in het **samen** willen **horen** naar woorden uit de bijbel

en het bidden van de gebeden vinden wij troost bij God en bij elkaar,

ontvangen wij kracht om op te staan en te leven, steeds weer ook als we het aardse zullen

verlaten en overgaan naar die plaats die hemels wordt genoemd

Eeuwig leven: dat is leven met de Eeuwige

en dat leven houdt niet op met de dood.

Amen.